

Gender revoliucija,

arba Buldozerinis reliatyvizmas

Gegužės 11–15 dienomis Lietuvoje lankysis garsi vokiečių publicistė, sociologė, konferencijų pranešėja, viešųjų debatų dalyvė Gabriele KUBY (išsamiau apsilankymo programą žr. IV viršelyje). Ji viena pirmųjų pastebėjo ir pagarsino grėsmingus *gender* ideologijos skleidimo padarinius. Savo knygose ir straipsniuose atskleidžia, kad šia ideologija, deklaruojant visuotinai priimtinus „nediskriminavimo“ ar lyčių „lygybės“ siekius, iš tikrųjų siekiama grėsmingų tikslų: sunaikinti žmogaus lytiškumo tapatybę, drauge paveikiant giliausią visuomenės sanklodą ir ypač šeimos instituciją.

„Artumos“ leidykla išleidžia šios autorės pirmąją į lietuvių kalbą išverstą knygą „Gender revoliucija. Buldozerinis reliatyvizmas“. Pateikiame keletą šios knygos ištraukų. Tekste dažnai vartojama lotyniška sąvoka *gender*, kuria nusakomas socialiai konstruojamos „lyties“ atitikmuo, į lietuvių kalbą neverstina. Sąvokos sulietuvinimas tik pasitarnautų ja peršamai ideologijai platinti (neva lytis nėra biologinė duotybė, o pačių žmonių „konstruojama“ realybė). Apskritai pastebėtina, kad pastaraisiais dešimtmečiais, ypač žmogiškojo orumo ir lytiškumo srityje, į teisės aktus ir viešąjį diskursą diegiamomis kalbinėmis sąvokomis (pvz., „reprodukcinės sveikatos“ ir pan.) siekiama ideologinių ir strateginių tikslų...

Ar yra tokių žmonių, kurie trokštų: „O, kad būčiau pradėtas mėgintuvėlyje ir mane būtų užauginę du vyrai arba dvi moterys?“ Ar yra tokių vaikų, kurie nesigėdytų, jei į tėvų susirinkimą kaip jų tėvai ateitų du vyrai ar dvi moterys, ir kiti mokiniai iš jų nesityčiotų? Kiek procentų gyventojų turi tapti homoseksualūs, kad tai pasikeistų? Trečdalis, pusė, dauguma?

Akivaizdu, kad artimiausios kartos gerovė aukojama homoseksualios mažumos, sudarančios du procentus gyventojų, interesų naudai.

Seniai nediskriminuojama, bet diskriminuojanti homoseksualų, biseksualų, transseksualų mažuma per istorijoje pavyzdžio neturinčią socialinę revoliuciją siekia primesti savo vertybes daugumai.

Gyvenantys bent kiek normaliomis sąlygomis visa tai palaikys jų ir jų vaikų nepaliečiančiais pavieniais atvejais. Tačiau pažvelgus, kokia sparta seksualinėje srityje peržengiamos vis naujos ribos ir kaip sėkmingai kovojama, kad visa tai kaip „žmogaus teisė“ būtų globaliai įtvirtinta įstatymų ir visų amžiaus grupių ugdymo institucijų mokymo programose, nenoromis susidaro įspūdis, jog globaliai kėsinamasi į žmonių giminės socialinę tvarką, kuri visais laikais, visose kultūrose bei religijose rėmėsi vyro ir moters skirtyste ir jų susivienijimu prokreaciniame akte.

LGBT (gėjų, lesbiečių, biseksualų ir transseksualų) mažumos kova yra pavyzdžio neturintis triumfo žygis; jų tapatybė yra susijusi su jokioje gyvybingoje kultūroje ir jokioje

religijoje nepriimtomis seksualinėmis elgsenomis, kurios siūlomos būsimoms kartoms kaip gyvenimo projektas.

Seksualinę revoliuciją, išsprogdiusią santuoką kaip socialinę lytiškumo erdvę, ir iškėlusią palaidumo, vaikų seksualizacijos, abortų ir homoseksualumo vėliavą, pradėjo 1968-ųjų karta. Situacija radikaliai pakito 1973 metais, Amerikos psichiatrų sąjungai (*APA*) nutarus išbraukti homoseksualumą iš psichinių ligų sąrašo. *APA* nusileido agresyviai veikusių homoseksualų sąjungų, turėjusių savo aktyvistų *APA* gretose, spaudimui. *Sprendimas buvo politinis, ne mokslinis!* Tada buvo sukurta veikimo bazė karui, griaunančiam mūsų kultūros vertybinių pamatų.

Šiandien jaunoji karta turi žinoti:

moralinis pasaulis, kuriame ji gyvena, išrastas neseniai, būtent kartos, gimusios paskutinio šimtmečio viduryje, komunistinių, seksualinių ir feministinių šūkių vėždu 1968-aisiais, sudaužiusios savo tėvų vertybinę tradiciją ir po „ilgo žygio per institucijas“ galop įgavusios galios pozicijas valstybėje, žiniasklaidoje, teismuose ir auklėjimo sistemoje.

Apšvietos kovos šūkis buvo: *Protas vietoj tikėjimo*. Tačiau protas pasirodė bejėgis apsaugoti nuo diktatūrų. Vėl matome, kad, atsiskyręs nuo Dievo, jis neturi galios atvesti žmogaus į protą.

Pagrindas, kuriuo remdamasi krikščioniškoji kultūra galėjo pasiekti neprilygstamų aukštumų, yra Dešimt įsakymų. Jau iš pat pradžių dėl tautos kietakaktiškumo supykęs Mozė sudaužė lenteles su Dievo užrašytais įsakymais, bet Dievas juos užrašė ir antrą kartą. Kaip anuomet, taip ir šiandien žmonės maištauja prieš tai, kad gėris turi kainą, t. y. prieš būtinybę dabar kažko atsisakyti, kad vėliau laimėtų daug. Kai tik kultūra nuo to nusigręžia ir savo elgesio įstatymu padaro malonumo paiešką, ji jau kasa sau kapo duobę.

